

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ

Τὸν κῆπο της ἐκεῖ
Νὰ 'δῇς καὶ ν' ἀπορήσῃς !
Χλοάζει ὅλ' ἡ φύσις,
Ὡραία, θελκτική.

Ἀνθοῦν, μυροβολοῦν
Τοῦ κόσμου τὰ λουλούδια
Καὶ χίλια δυὸ τραγούδια
Πουλάκια κελαδοῦν.

Τί ρόδα τρυφερά.
Βιολέταις καὶ πανσέδες.
Κοράλια, μενεξέδες
Καὶ κροῖνα τρυφερά !

Ξανοίγει ἡ καρδιά
Μὲ τὸ γλυκύ της μῦρο
Κι' ὁ κόσμος ὅλος γύρω
Γεμίζει εὐωδία.

Τὸ πρόσωπο τῆς γῆς
Γελαῖ καὶ ξανανειόνει
Καὶ κελαδεῖ τ' ἀηδόνι
Τὰ κάλλη τῆς αὐγῆς·

Κελάδημα γλυκύ.
Ποῦ βγαίνει ἀπ' τὴν καρδιά του.
Ἄχ, εἶνε ἡ λαλιά του
Ἀγγέλων μουσική !

Τὰ κάλλη ὅλ' αὐτὰ
Τὸν κῆπο της στολίζουν·
Γιὰ μένα ὅλ' ἀνθίζουν
Εὐώδη. ζηλευτά.

Κι' αὐτὸ τὸ χαρωπὸ
Ἀηδόνι εἶν' τὸ φῶς μου.
Ὁ φύλαξ ἄγγελός μου.
Ἡ κόρη, π' ἀγαπῶ.

[Ἀπρίλιος 1892.]

Δ Κ. ΒΑΡΔΟΥΝΙΩΤΗΣ